

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

24.08.2020 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Brak utraty przez PGK statusu podatnika CIT w przypadku zawarcia transakcji z podmiotem powiązaniem niewchodzącym w skład PGK, na warunkach, które różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą podmioty niepowiązane, jeśli PGK zidentyfikuje taką nieprawidłowość, dokona korekty warunków transakcji, a spółka dominująca dokona korekty rocznego zeznania o wysokości dochodu lub straty PGK – tak orzekł WSA w Warszawie w nieprawomocnym wyroku z 13 sierpnia 2020 r., sygn. III SA/WA 2169/19 3

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w wyroku z 12 sierpnia 2020 r., sygn. I SA/SZ 270/20, uchylił interpretację indywidualną Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (KIS) uznając, że podatnik, który padł ofiarą oszustwa wyłudzenia towarów zachowuje prawo do zastosowania stawki VAT w wysokości 0% dla wewnątrzspółnotowej dostawy towarów (WDT). Skład orzekający w głównej mierze oparł swoje rozstrzygnięcie na twierdzeniu, że w przedstawionym opisie stanu faktycznego Spółka dochowała należytej staranności przy weryfikacji kontrahenta 4

Brak utraty przez PGK statusu podatnika CIT w przypadku zawarcia transakcji z podmiotem powiązaniem niewchodzącym w skład PGK, na warunkach, które różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą podmioty niepowiązane, jeśli PGK zidentyfikuje taką nieprawidłowość, dokona korekty warunków transakcji, a spółka dominująca dokona korekty rocznego zeznania o wysokości dochodu lub straty PGK – tak orzekł WSA w Warszawie w nieprawomocnym wyroku z 13 sierpnia 2020 r., sygn. III SA/WA 2169/19

W przedmiotowej sprawie spółka wystąpiła z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji podatkowej w zakresie zdarzenia przyszłego. Przedmiotem interpretacji było ustalenie czy zawarcie przez spółkę, w trakcie istnienia PGK jako podatnika podatku dochodowego od osób prawnych, transakcji z podmiotem powiązaniem (w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 4 ustawy CIT) niewchodzącym w skład PGK, na warunkach, które różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą podmioty niepowiązane (w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 3 ustawy CIT) spowoduje utratę przez PGK statusu podatnika zgodnie z art. 11a ust. 2 pkt 3 lit. b tej ustawy, w sytuacji, gdy spółka zidentyfikuje taką nieprawidłowość, dokona korekty warunków transakcji oraz korekty ewidencjonowanych przychodów lub kosztów uzyskania przychodów (jeżeli transakcja miała wpływ na przychody lub koszty uzyskania przychodów) a spółka dominująca dokona korekty rocznego zeznania o wysokości dochodu lub straty PGK (jeżeli transakcja kontrolowana będzie dotyczyła przychodów lub kosztów uzyskania przychodów ujętych w złożonym zeznaniu rocznym), a także uiszczenia ewentualną zaległość podatkową wraz z odsetkami.

Podatnik uznał, iż w powyższym przypadku zawarcie analizowanej transakcji nie spowoduje utraty statusu podatnika przez PGK.

W wydanej interpretacji podatkowej Dyrektor KIS stwierdził, iż nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem, że warunkiem wystarczającym do zachowania statusu podatnika przez PGK jest zachowanie należytej staranności i stały monitoring transakcji pomiędzy podmiotami powiązaniem oraz (w przypadku uznania warunków transakcji za odbiegające od rynkowych) następcza korekta warunków transakcji, jak również ewentualna korekta zeznania podatkowego i zapłata zaległości podatkowej.

WSA w Warszawie nie zgodził z argumentacją organu i uchylił zaskarżoną interpretację. W uzasadnieniu ustnym wyroku Sąd wskazał, że w celu ustalenia ewentualnego naruszenia warunku określonego w art. 11a ust. 2 pkt 3 lit. b ustawy CIT istotny jest faktyczny przebieg oraz okoliczności zawarcia i realizacji transakcji kontrolowanej, a także zachowanie jej stron (zgodnie z art. 11c ust. 3 ustawy CIT), a nie jedynie przyjęty kształt transakcji w dniu jej zawarcia. Sąd stwierdził, iż skoro z punktu widzenia regulacji dotyczących cen transferowych, kluczowe znaczenie ma faktycznie ostateczny przebieg transakcji kontrolowanej, to art. 1a ust. 2 pkt 3 lit. b ustawy CIT należy interpretować w ten sposób, że dokonana, doprowadzona do końca transakcja kontrolowana, określona w tym przepisie, obejmuje również późniejsze zmiany warunków tej transakcji. W konsekwencji sąd uznał za zasadne argumenty spółki, że w sytuacji opisanej w interpretacji gdy dojdzie do transakcji z podmiotem powiązaniem, nie wchodzącym w skład PGK, na warunkach, które różnią się od warunków rynkowych – a następnie spółka dokona w tym zakresie stosownej korekty - nie dojdzie do utraty statusu PGK jako podatnika na podstawie analizowanego przepisu.

Komentarz eksperta

Interpretacja art. 1a ust. 2 pkt 3 lit. b ustawy CIT przyjęta przez Sąd w analizowanej sprawie jest niewątpliwie korzystna dla spółek tworzących PGK. Wydaje się, iż negatywne konsekwencje w postaci utraty statusu PGK związane z naruszeniem warunku zawierania transakcji z podmiotami spoza PGK na warunkach nierynkowych mogą być w niektórych sytuacjach zbyt dotkliwe (w szczególności, gdy podatnik podobnie jak w opisywanej sytuacji samodzielnie dokona korekty rozliczeń na zasadach rynkowych). Warto w tym miejscu zauważyć, iż w przypadku innego warunku istnienia PGK, art. 1a ust. 2a ustawy CIT przewiduje możliwość dokonania korekty deklaracji podatkowej i uregulowania zaległości wraz z należnymi odsetkami, co w konsekwencji nie powoduje utraty statusu PGK.

Istnieje także możliwość zawarcia transakcji, która w dniu jej zawarcia z podmiotem powiązaniem spełnia zasadę rynkowości, następnie w trakcie roku, na skutek nadzwyczajnych okoliczności, może być uznana za nie

czajnych okoliczności faktycznych, niezależnych od stron transakcji może okazać się, iż straci ona przymiot rynkowego charakteru. Konsekwentnie, stanowisko przyjęte przez organ podatkowy doprowadziłoby do uznania, iż w takiej sytuacji PGK powinna utracić swój status (nawet pomimo ewentualnej późniejszej korekty rozliczeń dokonanej przez podatnika).

Należy pamiętać także o tym, iż rynkowe warunki transakcji pomiędzy podmiotami powiązаныmi powinny być ustalane przez strony przed zawarciem planowanej transakcji. Takie rozwiązanie pozwoliłoby w dużej mierze uniknąć negatywnych konsekwencji naruszenia warunku określonego w art. 1a ust. 2a ustawy CIT. W dużych grupach kapitałowych pomocnym w tym zakresie powinna być prawidłowo sporządzona polityka cen transferowych.

Biorąc pod uwagę powyższe, uwzględniając także cel przepisów w zakresie cen transferowych, przyjęta przez Sąd wykładnia wydaje się słuszna. Należy jednak pamiętać o odmiennym stanowisku prezentowanym przez organy podatkowe, które zostało zaprezentowane w analizowanej sprawie oraz m.in. w interpretacji indywidualnej Dyrektora KIS z 7 czerwca 2017 r. (sygn. 0111-KDIB1-3.4510.55.2017.1.PC).

PIOTR KICIŃSKI
DORADCA PODATKOWY

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w wyroku z 12 sierpnia 2020 r., sygn. I SA/SZ 270/20, uchylił interpretację indywidualną Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (KIS) uznając, że podatnik, który padł ofiarą oszustwa wyłudzenia towarów zachowuje prawo do zastosowania stawki VAT w wysokości 0% dla wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów (WDT). Skład orzekający w głównej mierze oparł swoje rozstrzygnięcie na twierdzeniu, że w przedstawionym opisie stanu faktycznego Spółka dochowała należytej staranności przy weryfikacji kontrahenta

Wnioskodawca w opisie stanu faktycznego wskazał, że na jego adres email wpłynęła prośba od osoby podającej się za przedstawiciela znanej firmy z siedzibą w Wielkiej Brytanii o przekazanie katalogu i cennika swoich produktów. „Przedstawiciel” wyraził chęć nawiązania wzajemnej współpracy. Spółka przesłała swoją ofertę cenową, którą „przedstawiciel” zaakceptował, dokonując tym samym zamówienia kilku partii towaru. Kontakt z „przedstawicielem” odbywał się w formie telefonicznej oraz korespondencji email. Adres email tej osoby oraz stopka wskazywały, że działa ona w imieniu firmy z Wielkiej Brytanii.

Spółka podjęła czynności zmierzające do weryfikacji kontrahenta.

Żadna z pozyskanych przez Spółkę informacji w ogólnodostępnych zasobach danych (tj. VIES, strona internetowa, opinie innych kontrahentów) nie wzbudziła jej podejrzeń. Spółka zaznaczyła również, że z reguły nie zawiera z kontrahentami dodatkowej, pisemnej umowy na dostawę towarów. Dla spółki otrzymanie oficjalnego zamówienia jest wystarczającym do-

kumentem - formą umowy. Poza tym, wszystkie potrzebne informacje i uzgodnienia dotyczące warunków dostawy, kosztów transportu czy warunków płatności są szczegółowo omawiane i zawarte w korespondencji email.

Spółka następnie wysłała towar do Wielkiej Brytanii, spełniając również wszystkie wymogi formalne dla zastosowania stawki 0% dla dokonanego WDT. Niemniej, po otrzymaniu od kontrahenta potwierdzenia przelewu, które znacznie odbiegało w swej formie od dokumentów tego rodzaju, nabrała podejrzeń - dostawy zostały natychmiast wstrzymane.

Dalsze działania spółki wykazały, że padła ona ofiarą oszustwa wyłudzenia towaru. Zamówienie oraz użyty adres email „przedstawiciela” zostały sfałszowane. W rzeczywistości nie reprezentował on znanej firmy z Wielkiej Brytanii.

Sprawa została zgłoszona do organów ścigania w Polsce i w Wielkiej Brytanii. Orzeczenie potwierdzające popełnienie przestępstwa nie zostało jeszcze wydane.

Spółka na tle przedstawionego opisu stanu faktycznego zadała pytanie, czy jest uprawniona do zastosowania stawki 0% dla dokonanego WDT.

Argumentami podatnika za prawidłowością takiego stanowiska było spełnienie wszystkich wymogów formalnych dla stawki 0% oraz dokonanie czynności, które świadczą, iż dochowano należytej staranności weryfikując kontrahenta.

Dyrektor KIS w interpretacji z 31 stycznia 2020 r. (sygn. 0113-KD IPT1-2.4012.724.2019.1.AM) uznał to stanowisko za nieprawidłowe.

Organ odmówił prawa do zastosowania stawki 0%, powołując się m.in. na to, iż w jego ocenie nie dochowano należytej staranności, tym samym nie można uznać, że podatek pozostawał w dobrej wierze.

Do takiej konkluzji prowadzą: (I) brak pisemnej umowy oraz oparcie czynności związanych z jej realizacją na kontaktach telefonicznych i mailowych (II) brak weryfikacji „przedstawiciela” (III) brak kontaktu z firmą z Wielkiej Brytanii w celu potwierdzenia dokonania planowanej dostawy.

Spółka wniosła skargę na powyższą interpretację do WSA w Szczecinie.

Sąd I instancji nie zgodził się ze stanowiskiem organu i uchylił interpretację.

WSA w Szczecinie powołując się na orzecznictwo TSUE wywiódł należyłą staranność spółki, a w konsekwencji jej dobrą wiarę. W szczególności, do takiego wniosku prowadzi również zasada proporcjonalności oraz pewności prawa. Spółka faktycznie dokonała bowiem dostawy, spełniła wszystkie przesłanki dla zastosowania stawki 0% oraz nie wiedziała i nie mogła wiedzieć o tym, że ma do czynienia z oszustem. Zabrakło również jakichkolwiek znamion nadużycia podatkowego po jej stronie.

Komentarz eksperta

Trudno nie zgodzić się z ze stanowiskiem zaprezentowanym przez WSA w Szczecinie. Opisane przez wnioskodawcę czynności ukazały bowiem wzorzec weryfikacji kontrahenta mieszczący się w standardach biznesowej ostrożności. W przypadku większych podmiotów oraz dużej ilości dokonywanych przez nich transakcji towarowych trudno wymagać, aby każdy kontrahent był sprawdzany z każdej możliwej do wyobrażenia perspektywy - należy zachować rozsądek. Brakuje również po stronie spółki intencji nadużycia w VAT.

Ponadto, tym co może bulwersować, jest brak jakiegokolwiek znajomości realiów biznesowych przez organ wydający interpretację. Oparcie negatywnego rozstrzygnięcia na tym, że podatek nie zawierał umów pisemnych z daleka trąci anachronizmem. Trudno wyobrazić sobie efektywne prowadzenie działalności gospodarczej w obrocie międzynarodowym zawierając wyłącznie pisemne umowy. Co więcej, nawet sam polski ustawodawca zrównuje właściwie w skutkach prawnych, w odniesieniu do relacji pomiędzy przedsiębiorcami, tradycyjnie rozumianą pisemną formę czynności prawnej, z jej formą dokumentową (np. email, sms).

PRZEMYSŁAW GACH
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Rozliczanie w VAT transakcji przenoszenia uprawnień do emisji CO₂, wyrok WSA w Warszawie z 11 sierpnia 2020 r., sygn. III SA/WA 2855/19	7
Kwestia stosowania art. 15e ust. 1 ustawy CIT odnośnie do usług reklamowych nabytych od podmiotu powiązanego, który nabył tę usługę od podmiotu niepowiązanego, wyrok WSA w Warszawie z 13 sierpnia 2020 r., sygn. III SA/WA 2195/19	7
Równowartość opłaty ostrożnościowej, którą na podstawie umowy kredytowej obciążony jest kredytobiorca, nie stanowi dla niego kosztu podatkowego, wyrok NSA z 13 sierpnia 2020 r., sygn. II FSK 864/18	8
Z art. 24b ustawy CIT nie wynika zwolnienie dla budynków wykorzystywanych w działalności socjalnej podatnika, wyrok WSA w Poznaniu z 11 sierpnia 2020 r., sygn. I SA/PO 315/20	8

Rozliczanie w VAT transakcji przeniesienia uprawnień do emisji CO₂, wyrok WSA w Warszawie z 11 sierpnia 2020 r., sygn. III SA/WA 2855/19

W analizowanej sprawie nie budzi wątpliwości, że spółka jest jednoosobową spółką akcyjną, utworzoną w określonym celu, gdzie jedynym akcjonariuszem jest Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. Jest to spółka celowa, której celem jest rozliczanie zawieranych transakcji. W rezultacie spółka ta, nie będzie obowiązana do rozliczenia podatku należnego ani z tytułu przekazania na rachunek prowadzony dla spółki w rejestrze UE uprawnień sprzedawanych na aukcji, ani na skutek spowodowania przez spółkę transferu uprawnień, pomiędzy rachunkami w rejestrze UE spółki oraz rachunkiem kupującego w rejestrze UE.

Brak rozliczenia podatku należnego z tytułu tych zdarzeń wynika z okoliczności, że spółka nie będzie usługobiorcą (nabywcą praw do emisji) dla prowadzącego aukcję, ani usługodawcą (zbywcą praw do emisji) dla kupującego uprawnienia na aukcji.

Kwestia stosowania art. 15e ust. 1 ustawy CIT odnośnie do usług reklamowych nabytych od podmiotu powiązanego, który nabył tę usługę od podmiotu niepowiązanego, wyrok WSA w Warszawie z 13 sierpnia 2020 r., sygn. III SA/WA 2195/19

W przedmiotowej sprawie, wbrew stanowisku spółki, znajdzie zastosowanie ograniczenie wynikające z art. 15e ust. 1 ustawy CIT. Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że jeżeli podmiot

powiązany nabywa usługę od podmiotu niepowiązanego, którą refakturuje na inny podmiot powiązany, to ta usługa jest traktowana przez ten inny podmiot powiązany (w tym przypadku przez spółkę), jako usługa nabyta od podmiotu powiązanego.

Jak wynika więc z opisu sprawy, spółka nabywa usługi sieciowe (obejmujące usługi o charakterze reklamowym) od podmiotu powiązanego. Przy czym, spółka jest beneficjentem (rzeczywistym odbiorcą) tych usług. Jednocześnie, w niniejszej sprawie spółka ponosi koszty usług sieciowych bezpośrednio na rzecz podmiotu powiązanego. Z kolei art. 15e ust. 11 pkt 2 ustawy CIT znajdzie zastosowanie wyłącznie w sytuacji, w której podatnik (spółka), działając we własnym imieniu, lecz na rzecz podmiotu powiązanego, nabywa usługę, której koszt następnie refakturuje na ten podmiot powiązany. Natomiast, w opisanym we wniosku przypadku, koszty usług sieciowych będą refakturowane przez podmiot powiązany na spółkę. Spółka występuje zatem jako ten podmiot, na rzecz którego podmiot powiązany dokonuje nabycia i refakturowania wskazanych we wniosku usług.

Zatem należy stwierdzić, że sytuacja prawno-podatkowa spółki przedstawiona w niniejszej sprawie nie odpowiada tej, do której odnosi się art. 15e ust. 11 pkt 2 ustawy CIT. W konsekwencji, usługi sieciowe należy uznać za usługi reklamowe nabyte przez spółkę od podmiotu powiązanego, w związku z czym koszty tych usług, jako ponoszone na rzecz podmiotu powiązanego, powinny zostać objęte ograniczeniem wynikającym z art. 15e ust. 1 ustawy CIT.

Równowartość opłaty ostrożnościowej, którą na podstawie umowy kredytowej obciążany jest kredytobiorca, nie stanowi dla niego kosztu podatkowego, wyrok NSA z 13 sierpnia 2020 r., sygn. II FSK 864/18

Równowartość opłaty ostrożnościowej wpłaconej przez banki na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego [dalej: BFG], którą na podstawie umowy kredytowej obciążany jest kredytobiorca, nie może stanowić dla niego kosztu uzyskania przychodów na gruncie ustawy CIT. Z przepisów tej ustawy wynika, że opłaty ostrożnościowe są wyłączone z kosztów uzyskania przychodów. Zaliczanie tych opłat do kosztów uzyskania przychodów przez podmioty (kredytobiorców), które bank zobowiązał do zapłaty (zwrotu), oznaczałoby, że w kosztach podatkowych znalazłaby się kwota, która ustawowo nie może być do nich zaliczona (art. 16 ust. 1 pkt 68 ustawy CIT), z tym że po stronie innego podatnika – tu spółki kredytobiorcy, jako koszt udzielonego kredytu.

Braku związku powyższych wydatków z przychodem spółki nie zmienia również okoliczność, iż poniesienie tych kosztów przez spółkę jest wynikiem zawartej umowy kredytowej, na podstawie której spółka jest zobowiązana do zapłaty na żądanie banków kosztów poniesio-

nych przez banki, w związku z obowiązkiem wpłat do BFG. Ekonomiczny ich ciężar został co prawda przeniesiony na spółkę na podstawie postanowień umów kredytowych, niemniej nie zmienia to faktu, iż to właśnie banki są de iure podmiotami, na których ciąży obowiązek poniesienia tych wydatków.

Z art. 24b ustawy CIT nie wynika zwolnienie dla budynków wykorzystywanych w działalności socjalnej podatnika, wyrok WSA w Poznaniu z 11 sierpnia 2020 r., sygn. I SA/PO 315/20

Ustawodawca nie przewidział w art. 24b ustawy CIT zwolnienia dla budynków wykorzystywanych w działalności socjalnej podatnika. Zwolnienie określone w art. 24b ust. 2 ustawy CIT dotyczy jedynie budynków oddanych do używania w ramach realizacji programów rządowych i samorządowych dotyczących budownictwa społecznego.

Zatem, uczelnia jest zobowiązana do zapłaty podatku od przychodów ze źródła trwałego, będącego budynkiem, o którym mowa w art. 24b ustawy CIT, od budynków znajdujących się na terenie ośrodków wypoczynkowych, udostępnianych osobom uprawnionym (pracownikom, byłym pracownikom uczelni oraz pracownikom apteki akademickiej) w ramach ZFŚS.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Brak opodatkowania akcyzą odsprzedaży energii elektrycznej wykorzystywanej do ładowania pojazdów elektrycznych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 7 sierpnia 2020 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4013.113.2020.1.PK	10
Określenie momentu powstania obowiązku podatkowego z tytułu WNT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 sierpnia 2020 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.359.2020.1.RR	11
Kwestia uznania świadczonych usług za usługi zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 sierpnia 2020 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.294.2020.1.MAT	11
Kwestia wyodrębnienia kosztów działalności B+R w prowadzonych księgach podatkowych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 22 lipca 2020 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.308.2020.1.BM	12
Przesłanki zastosowania 5% stawki CIT dla dochodu z kwalifikowanych praw własności intelektualnej (licencji wynalazku) , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 30 lipca 2020 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.188.2020.2.DK	13
Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów odszkodowania z tytułu spadku produktywności przedsiębiorstwa wraz z ustawowymi odsetkami , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21 lipca 2020 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.215.2020.1.AR	13

Brak opodatkowania akcyzą odsprzedaży energii elektrycznej wykorzystywanej do ładowania pojazdów elektrycznych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 7 sierpnia 2020 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4013.113.2020.1.PK

Spółka prowadzi działalność gospodarczą w sektorze elektromobilności i usług mobilnościowych. Celem spółki jest rozwój i promowanie elektromobilności dzięki umożliwieniu swoim klientom dostępu do infrastruktury stacji ładowania na terytorium Polski. W tym celu spółka działa jako tzw. dostawca usługi e-mobilności, w ramach której oferuje i zamierza oferować swoim klientom dostęp do usług ładowania w rozumieniu ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych [dalej: ustawa EPA], które obejmują ładowanie i zapewnienie możliwości korzystania z infrastruktury stacji ładowania na terytorium Polski przy użyciu określonych narzędzi uwierzytelniających (np. aplikacja mobilna/karty RFID). W tym celu spółka zawiera umowy z operatorami ogólnodostępnych stacji ładowania w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy EPA, tj. podmiotami odpowiedzialnymi za budowę, zarządzanie, bezpieczeństwo funkcjonowania, eksploatację, konserwację i remonty ogólnodostępnej stacji ładowania.

W opisanym zdarzeniu przyszłym spółka nie wykonuje i nie będzie wykonywała zadań operatora ogólnodostępnej stacji ładowania. Operatorem ogólnodostępnej stacji ładowania jest i będzie każdorazowo odrębny, niezależny od spółki podmiot. Jak wskazano,

w zależności od przyjętego modelu biznesowego, w łańcuchu dostaw mogą pojawić się podmioty takie jak pierwszy dostawca usługi e-mobilności oraz odsprzedawca. Nie są to jednak odstępstwa istotne z punktu widzenia oceny przedstawionego zdarzenia przyszłego na gruncie podatku akcyzowego. Pojęcie nabywcy końcowego zdefiniowano w art. 2 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku akcyzowym [dalej: ustawa akcyzowa], jako podmiot nabywający energię elektryczną, nieposiadający koncesji na wytwarzanie, przesyłanie, dystrybucję lub obrót energią elektryczną w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo energetyczne, z wyłączeniem określonych podmiotów, wymienionych w treści tego przepisu (które to podmioty nie występują w łańcuchu dostaw energii elektrycznej w przedstawionym zdarzeniu przyszłym).

Sprzedaż energii elektrycznej jest (będzie) już opodatkowana akcyzą na etapie dostawy pomiędzy przedsiębiorstwem energetycznym a właścicielem stacji ładowania. To sprzedaż realizowana przez przedsiębiorstwo energetyczne na rzecz właściciela stacji ładowania, tj. podmiotu nieposiadającego koncesji na wytwarzanie, przesyłanie, dystrybucję lub obrót energią elektryczną, podlega opodatkowaniu akcyzą w oparciu o art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy akcyzowej.

Tym samym, mając na uwadze wyrażoną w art. 9 ust. 3 tej ustawy zasadę jednofazowości tego podatku, zarówno w przypadku modelu podstawowego, jak i w przypadku modelu odprzedaży, po stronie spółki nie powstanie obowiązek podatkowy.

Określenie momentu powstania obowiązku podatkowego z tytułu WNT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 sierpnia 2020 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.359.2020.1.RR

W przedmiotowym przypadku, dokonywane przez wnioskodawcę przemieszczenia towarów z Niemiec do Polski stanowią WNT w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy VAT. Wnioskodawca przemieszcza należące do niego towary bezpośrednio z Niemiec do Polski, a przemieszczane produkty są następnie przedmiotem sprzedaży na terytorium Polski w ramach działalności gospodarczej Spółki.

W sytuacji przedstawionej przez wnioskodawcę nie występuje druga strona transakcji, tj. inny kontrahent, lecz zarówno WDT, jak i WNT, dokonuje wyłącznie wnioskodawca, działając z jednej strony jako podatnik niemiecki, a z drugiej strony jako podatnik polski. W związku z tym wnioskodawca nie wystawia faktury na rzecz innego kontrahenta, tylko zobowiązany jest do udokumentowania tej transakcji w inny sposób.

Jak wynika z wniosku, zgodnie z niemieckimi przepisami wnioskodawca dokumentuje transakcję dokonaną na własną rzecz poprzez wystawienie faktury pro forma, która traktowana jest jako faktura. Zatem mając na uwadze przedstawione we wniosku okoliczności sprawy oraz obowiązujące przepisy prawa podatkowego stwierdzić należy, że w analizowanym przypadku obowiązek podatkowy z tytułu przemieszczenia towarów własnych, stanowiących WNT, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy VAT, powstał w momencie wystawienia przez wnioskodawcę dokumentu pro forma - „proforma-rechnung”.

Jak wskazał bowiem wnioskodawca, dokument ten wystawiany jest według przepisów niemieckich, które zobowiązują podatnika również do wystawienia faktury dokumentującej przemieszczenie własnych towarów na terytorium innego państwa członkowskiego. Przy czym data wystawienia tego dokumentu będzie generowała moment powstania obowiązku podatkowego zgodnie z art. 20 ust. 5 ustawy VAT dla WNT, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy VAT, jeżeli dokument ten zostanie wystawiony przed upływem 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu,

w którym dokonane są przemieszczenia towarów będących przedmiotem tych transakcji.

Kwestia uznania świadczonych usług za usługi zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 sierpnia 2020 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.294.2020.1.MAT

Usługi świadczone przez wnioskodawcę na rzecz spółki zarządzającej [dalej: ZASI] alternatywną spółką inwestycyjną [dalej: ASI] mieszczą się w definicji zarządzania w rozumieniu tego określenia zdefiniowanego przez TSUE i podlegają one zwolnieniu od podatku pod warunkiem, że spełnione będzie kryterium podmiotowe.

Zwolnieniu określonymu w art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a i lit. b ustawy VAT, podlegają usługi zarządzania świadczone na rzecz funduszy inwestycyjnych, alternatywnych funduszy inwestycyjnych lub zbiorczych portfeli papierów wartościowych w rozumieniu przepisów o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi oraz portfelami inwestycyjnymi funduszy inwestycyjnych i alternatywnych funduszy inwestycyjnych o których mowa w lit. a, lub ich części.

W analizowanej sprawie usługi dotyczą czynności zarządzania alternatywnym funduszem inwestycyjnym bądź jego częścią. Świadczone przez wnioskodawcę usługi obejmują zadania o charakterze zarządczym, realizowane przez ZASI jako zewnętrze zarządzającego i mają istotne znaczenie z punktu widzenia funkcjonowania ASI. Biorąc pod uwagę specyfikę wskazanych czynności, należy uznać, że mają one znaczenie wyłącznie z punktu widzenia podmiotu prowadzącego działalność inwestycyjną, zatem spełniony został warunek podmiotowy warunkujący zastosowanie zwolnienia od podatku.

Mając zatem na uwadze okoliczności sprawy oraz powołane przepisy i orzecznictwo, należy stwierdzić, że usługi świadczone przez wnioskodawcę na rzecz ZASI, będą mieścić się w zakresie czynności zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, wymienionych w art. 43 ust. 1 pkt 12 lit. a i lit. b ustawy VAT i w związku z tym będą zwolnione od podatku na podstawie ww. artykułu.

Kwestia wyodrębnienia kosztów działalności B+R w prowadzonych księgach podatkowych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 22 lipca 2020 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.308.2020.1.BM

Z wniosku wynika, że spółka dysponuje obecnie dokumentami, w których wskazane są poszczególne obowiązki pracownicze i tym samym spółka jest w stanie dokonać selekcji tych pracowników, którzy rzeczywiście wykonują zadania z zakresu nowych uruchomień lub optymalizacji procesów produkcji. Jednocześnie, spółka dysponuje dokumentami (np. protokołem z wykonanych prób), z których jasno wynika, który konkretnie pracownik faktycznie zajmował się zadaniami z zakresu nowych uruchomień lub optymalizacji procesów produkcji i ile czasu na nie poświęcił.

W efekcie, spółka jest w stanie wstecznie określić czas przeznaczony na realizację działalności B+R (np. na wykonanie odpowiednich prób w ramach danego projektu nowego uruchomienia) i proporcję w jakim ten czas, pozostaje w ogólnym czasie pracy pracownika w danym miesiącu. Jednocześnie, spółka zamierza wprowadzić szczegółową ewidencję czasu pracy. Ewidencja ta będzie wyraźnie wskazywać na proporcję: ile czasu w danym miesiącu, określony pracownik realnie poświęcił na czynności związane z zadaniami z zakresu nowych uruchomień lub optymalizacji procesów produkcji, a ile na czynności niezwiązane z tymi zadaniami (dotyczy to w szczególności operatorów maszyn i ustawiaczy, których czas pracy dotyczy także bieżącej produkcji).

Przepisy ustawy CIT nakładają na podatników, którzy zamierzają skorzystać z ulgi B+R obowiązek wyodrębnienia kosztów działalności B+R w prowadzonych przez nich księgach podatkowych. Ustawa nie precyzuje jednak,

w jaki sposób to wyodrębnienie powinno zostać wykonane. Jednakże skoro wyodrębnienie kosztów na działalność B+R ma być podstawą do skorzystania z ulgi, spółka ma obowiązek dokonać wyodrębnienia w taki sposób, aby możliwe było zidentyfikowanie kosztów kwalifikowanych, dających spółce prawo do skorzystania z ulgi w kwocie odpowiedniej dla danej kategorii.

Bez znaczenia w tym przypadku powinien pozostać sposób określenia prowadzonej przez podatnika działalności z perspektywy regulacji z zakresu rachunkowości, tym bardziej że zależnie od obowiązujących dany podmiot zasad rachunkowości, katalog prac badawczych i rozwojowych jest różny. Pomimo faktu, że ewidencja rachunkowa jest punktem wyjścia dla ustalania podstawy opodatkowania w CIT, to istnieje szereg zdarzeń gospodarczych, które są zdefiniowane w odmienny sposób dla celów podatkowych i rachunkowych. Ewidencja rachunkowa ma stanowić bazę dla przeprowadzenia kalkulacji podstawy opodatkowania oraz należnego podatku, która odpowiednio zmodyfikowana w oparciu o regulacje podatkowe, przedstawia wynik dla celów podatkowych.

Tym samym uznać należy, iż spółka w przypadku wyodrębnienia kosztów kwalifikowanych, o których mowa w art. 18d ust. 2 pkt 1 ustawy CIT, tj. kosztów związanych z angażowanymi aktywami osobowymi, na podstawie obecnie stosowanej (rozproszonej) dokumentacji, będzie mogła dokonać stosownego odliczenia za rok 2019 i lata wcześniejsze. Ponadto, w przypadku zakładanego uproszczenia i czytelnego wyodrębnienia ewentualnych kosztów kwalifikowanych, o których mowa w art. 18d ust. 2 pkt 1 ustawy CIT, tj. kosztów związanych z angażowanymi aktywami osobowymi, na podstawie wprowadzonych zmian umownych i jednolitej ewidencji czasu pracy, spółka będzie mogła dokonać stosownego odliczenia za rok 2020 i kolejne lata podatkowe.

Przesłanki zastosowania 5% stawki CIT dla dochodu z kwalifikowanych praw własności intelektualnej (licencji wynalazku), interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 30 lipca 2020 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.188.2020.2.DK

Z przedstawionego we wniosku stanu faktycznego wynika m.in., że: wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą w zakresie produkcji oraz sprzedaży elementów hydraulicznych. Wnioskodawca jest współnikiem spółki z o.o. sp.k. [dalej: spółka]. W ramach przedsiębiorstwa spółki wyodrębniony został dział produktu, który zajmuje się prowadzeniem działalności B+R.

W ramach działalności B+R opracowywane są nowe rozwiązania technologiczne oraz udoskonalane są również istniejące rozwiązania będące przedmiotem ochrony jako prawa własności przemysłowej. Wnioskodawca spełnia (i będzie spełniać) obowiązki ewidencyjne, o których mowa w art. 24e ustawy CIT, jak również Wnioskodawca prowadzi (i będzie prowadził) ewidencję, która pozwala na ustalenie przychodów, kosztów uzyskania przychodów i dochodu (straty) przypadających na każde, kwalifikowane prawo własności intelektualnej oraz wyodrębnienie kosztów, o których mowa w art. 24e ustawy CIT. Skoro spółka w ramach działalności B+R wytworzyła wynalazek, na który został udzielony patent przez Urząd Patentowy RP, to patent ten będzie stanowił kwalifikowane prawo własności intelektualnej, o którym mowa w art. 24d ust. 2 pkt 1 ustawy CIT. Ponadto, spółka będzie udzielać licencji na korzystanie z wynalazku, na który został udzielony patent, co oznacza, że będzie osiągać dochody z opłat lub należności wynikających z umowy licencyjnej, która dotyczy kwalifikowanego prawa własności intelektualnej, o którym mowa w art. 24d ust. 7 pkt 1 ustawy CIT. Dodatkowo spółka wskazała, że będzie prowadzić ewidencję w sposób określony w art. 24e ustawy CIT.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że dochody uzyskane z opłat lub należności wynikających z umowy licencyjnej dotyczą kwalifiko-

wanego IP i będą mogły zostać opodatkowane według 5% stawki, o której mowa w art. 24d ust. 1 ustawy CIT.

Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów odszkodowania z tytułu spadku produktywności przedsiębiorstwa wraz z ustawowymi odsetkami, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21 lipca 2020 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.215.2020.1.AR

Zapłacone przez spółkę komandytową na rzecz kontrahenta - odszkodowanie z tytułu spadku produktywności przedsiębiorstwa wraz z ustawowymi odsetkami, jak również odsetki ustawowe z tytułu zwłoki w zapłacie wynagrodzenia za wykonane usługi, dodatkowego wynagrodzenia z tytułu opóźnień oraz kwot zatrzymanych, w części przypadającej na wnioskodawcę (wspólnika spółki) - nie stanowią dla wnioskodawcy kosztów uzyskania przychodów.

Wskazane wydatki nie spełniają bowiem przesłanek pozwalających na uznanie ich za koszty uzyskania przychodów w myśl art. 15 ust. 1 ustawy CIT. Zapłacona przez spółkę komandytową na rzecz kontrahenta kwota pieniężna w ramach odszkodowania z tytułu spadku produktywności przedsiębiorstwa wraz ze świadczeniami ubocznymi - stanowią konsekwencję nieprawidłowości, których źródło znajduje się w postępowaniu spółki komandytowej.

Zarówno bowiem zasądzone przez sąd polubowny odszkodowanie, jak i odsetki stanowiły dla spółki komandytowej swego rodzaju sankcję za nie wypłacenie kontrahentowi należnego wynagrodzenia. Wydatki te są zatem ściśle powiązane z dochodzeniem roszczeń kontrahenta (wykonawcy) a nie z przedmiotem opodatkowanej działalności gospodarczej spółki komandytowej. Zatem nie sposób uznać, że poniesienie tych wydatków przyczyniło się do osiągnięcia, zabezpieczenia bądź zachowania źródła przychodu.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

TOMASZ JANKOWSKI
tel. +48 505 465 553
tomasz.jankowski@ptpodatki.pl

ANDRZEJ TAUDUL
tel. +48 502 184 839
andrzej.taudul@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl